

De ce trebuie desființată autonomia universitară?

De douăzeci de ani, reforma este conceptul în jurul căruia gravitează toate dezbaterile despre învățământul românesc, așa încât pare că, odată realizat acest obiectiv, toate problemele s-ar rezolva miraculos. Principalii animatori ai entuziasmului schimbării uită sau nu știu că orice mutație structurală trebuie să pornească de la realități și să se întemeieze pe principii.

Un caz ilustrativ pentru această derută este reprezentat de reforma învățământului superior. Aceasta a devenit piatra de încercare pentru reformiștii de astăzi, care înțeleg să-și clameze scopurile prin colportarea unor fraze ce ar trebui să aibă un efect devastator în mintea românilor. Cel mai des obișnuiesc să invoce ritos faptul că există grupuri de profesori care prosperă pe seama studenților, sfidându-i atât pe aceștia, cât și pe părinții lor, după cum o dovedesc cifrele pe care oricine le poate consulta. Se grăbesc apoi să adauge că învățământul superior este mediocru și livrează societății doar rebuturi umane, incapabile să contribuie la sporirea avuției naționale, îngroșând astfel tagma paraziților care ne vlăguiesc țara. Orice demagogie ascunde însă, sub ambalajul de cea mai proastă calitate, un sâmbure de adevăr. Disparitățile de venituri sunt reale în spațiul academic și pot oricând stârni revolta legitimă a celor care își văd munca remunerată meschin, prin simplul fapt că disciplina căreia îi consacră eforturile nu este la modă. Universitatea românească resimte acut și modul adesea oneros sau netransparent în care se fac sau sunt blocate anumite promovări. Se adaugă aici nepotismul, o plagă istorică a învățământului nostru superior, care i-a știrbit sistematic prestigiul, chiar dacă, în mod excepțional, unii urmași i-au egalat sau chiar depășit pe antecesori. Calitatea celor care își încheie studiile ar trebui să fie cea mai apăsătoare răspundere a mediului academic, mai ales că adesea studenților li se sugerează în mod ipocrit că diploma le conferă automat posibilitatea de a-și găsi rostul dorit. Deși fiecare profesor poate să spună că alocarea resurselor depinde de numărul celor școlarizați și competiția între facultăți vizează în principal atragerea acestora și mai puțin ridicarea standardului de calitate, răspunderea individuală nu poate fi nicidecum escamotată.

Orice reflecție asupra modului în care pot fi rezolvate aceste probleme este legitimă, atâta vreme cât obiectul de interes este reprezentat de instituții publice. Cu toate acestea, guvernării consideră, în absența oricărei dezbateri, că soluția constă în desființarea autonomiei universitare. Altfel spus, cei care vor conduce universitățile trebuie numiți de oamenii politici la propunerea unui senat controlat tot de aceștia. Un astfel de model a funcționat la începuturile vieții noastre universitare – deși senatul era atunci un for reprezentativ, exclusiv profesoral – și a constituit o sursă de conflicte între corpul didactic și minister. În urmă cu o sută de ani se considera că acest mecanism, care privilegia voința ministerială în dauna intereselor legitime ale structurilor interne, ilustra tocmai gradul nostru de înapoiere, reprezentând principalul obstacol în calea creșterii calității. Au existat și miniștri care nu au abuzat de ascendentul pe care îl aveau din punct de vedere legal asupra rectorilor, respectând voința celor aleși de comunitatea universitară, însă pot fi invocate numeroase cazuri când s-a preferat acțiunea discreționară.

Ce se poate întâmpla astăzi este ușor de intuit. Nu trebuie să deții competențele unui politolog pentru a constata că mediul nostru politic nu este unul concurențial, articulat în virtutea unor principii meritocratice. Dimpotrivă, el reprezintă un spațiu oligarhic, structurat la întrepătrunderea dintre reflexele moștenite din trecutul totalitar și interesele economice individuale traduse prin acumularea de resurse prin orice mijloace. Indivizii care populează acest mediu depind întru totul de relații individuale atent cultivate și funcționează pe baza unor solidarități care se cer consolidate periodic, preferându-se invocarea gregară a culpabilităților din trecut, în dauna afirmării unor norme etice. Mentalitatea de slugă este aici omniprezentă, iar în spatele acesteia se ascund adânci frustrări individuale. Odată eliberați de brațul stăpânilor, toți acești executanți se simt atotputernici în fața celor pe care trebuie să îi conducă. Atunci când li se permite să-și ridice privirea de sub talpa patronului simt plăcerea nebună a exercițiului puterii. Asemenea specimene sunt antrenate să supraliciteze, invocând ideile superioare emenate de lider, pe care pot oricând să le reproducă pe nerăsuflăte, deși nu sunt niciodată capabili să le argumenteze. Ei pretind că dețin capacitatea de a intui dorințe nerostite și au priceperea să le pună în practică la modul superlativ. Incapabili să dezvolte o carieră universitară, deși mulți sunt posesori de titluri academice și primesc stipendiile aferente, aceștia pretind că trebuie să controleze învățământul superior în numele dreptății sociale. În spatele discursurilor populiste, fiecare potentat local își va crea propriul domeniu universitar, din care va distribui beneficii celor dispuși să adopte poziția potrivită. Acest scenariu

va fi posibil în virtutea noii legi a învățământului, proclamată ca singura soluție pentru a depăși criza structurală în care ne găsim.

Alternativa, pe cât de simplă, pe atât de greu de înțeles în spațiul puterii, constă tocmai în consolidarea autonomiei universitare. Deciziile administrative arbitrare nu pot duce la obținerea calității, întrucât valoarea se poate dezvolta doar într-un mediu liber, guvernat de principii concurențiale. Din păcate, voința pentru crearea sau reformarea organismelor independente care să ateste performanța lipsește noii legi. Numai cu ajutorul acestor structuri, instituțiile de învățământ superior pot fi ierarhizate just, și nu prin jocul de interese al celor care dețin puterea. Pentru această, însă, este de neconceput o lume în care să existe universități autonome aflate într-o competiție arbitrată de instanțe imparțiale.

(Ziarul de Iași, 19 aprilie 2010, de Bogdan-Petru Maleon)

Interviu

Bogdan-Petru Maleon: „Se poate trăi din istorie la fel cum se poate trăi din geografie sau alt domeniu”

Ca director al Muzeului Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC), Bogdan-Petru Maleon nu se așteaptă ca studenții să-i treacă pragul din primul an. Însă crede că pasiunea pentru istorie vibrează-n tineri, iar datoria profesorului este să răspundă așteptărilor mari cu care vin studenții la facultate. Chiar dacă sistemul de învățământ este pe alocuri bolnav, cu siguranță trebuie să mai existe vreun Alexandru Macedon care să lupte pentru lucrurile bine făcute. Iar când se „odihnește”, profesorul Maleon descifrează simboluri bizantine, sperând să găsească soluții pentru tulburările prezentului, în trecut.

Pasiunea dumneavoastră pentru istorie stă pe umerii vreunui personaj istoric sau a fost vorba de manuscrise care v-au marcat de timpuriu?

Ar fi fost ideal să pot lua contactul în copilărie cu manuscrise sau diverse opere rare, însă pasiunea mea pentru istorie are explicații mult mai prozaice, mult mai banale. Ca orice copil, m-a fascinat spectaculosul în planul istoric, încă de la primele lecturi. M-au fascinat marile personaje ale istoriei antice precum Alexandru Macedon și Iulius Cezar, apoi subiectul legat de regii Franței și tumultuosul trecut al acestei țări a constituit o poartă pentru cunoașterea istoriei. Accesul la tot ceea ce a reprezentat cunoașterea trecutului nu s-a realizat într-o manieră savantă,

nici nu ar fi fost posibil pentru un tânăr care abia terminase ciclul primar. Lecturile istorice au fost cele care mi-au deschis apetitul, începând cu romanul istoric, cu romanele lui Alexandre Dumas, pe care le-am savurat în copilărie. Apoi am trecut la cele ale lui Maurice Druon; *Regii blestemați ai Franței* au constituit o lectură predilectă pentru mine. Așadar, totul a început cât se poate de firesc. Pot spune că ceea ce m-a atras în mod deosebit a fost personalitatea lui Alexandru Macedon, este un personaj care a realizat lucruri excepționale la o vârstă fragedă și atunci sigur că poate exista o admirație din partea tinerilor. Un alt personaj ieșit din comun din copilăria mea, pe care am ajuns să îl studiez ulterior, a fost Richard Inimă de Leu, care în timpul Cruciadei a treia a dat dovadă de curaj în lupta cu cel care părea un personaj invincibil, Saladin. Iată câteva personaje care, într-adevăr, mi-au marcat memoria afectivă a primilor pași în cunoașterea istoriei. Ulterior, pe măsură ce lecturile s-au acumulat, și paleta aceasta a preferințelor s-a diversificat în mod evident.

Cum s-a transformat pasiunea pentru istorie într-o vocație?

Nu aș vrea să spun că am fost predestinat istoriei, însă acest domeniu mi-a plăcut dintotdeauna și nu vedeam posibilă o carieră dincolo de istorie. Nu am știut de la început că voi fi profesor de istorie, dar cred că încă din perioada gimnaziului am devenit conștient că voi urma această facultate. Nu mă vedeam ca personaj de catedră, însă am crezut că pot face din această pasiune și o profesie, să o transform într-o preocupare de durată.

Ați întâlnit vreun mentor care să vă inspire în această direcție?

Nici măcar atunci când eram student nu știam exact ce voi fi. Am știut doar că vreau să studiez istoria, nu știam dacă voi fi profesor, dacă voi lucra într-un institut de cercetare sau voi face cu totul altceva. Au fost niște întâlniri importante pe parcursul studiilor universitare care m-au marcat. Au fost profesori pe care am ajuns să îi admir. Profesorul care m-a îndrumat și cel cu care colaborez și acum, pe nume Ion Toderașcu, a fost un reper pentru mine. Au fost și exemple care nu trebuie urmate. Am învățat că nu trebuie să îți vorbești de rău foștii dascăli și, de aceea, nu vreau să dau nume, dar sunt convins că unele exemple trebuie urmate, altele nu.

Vizitele pe la muzee din timpul liceului v-au deschis, cumva, pofta pentru întoarcerea în trecut?

Nu pot să spun că am fost un pasionat pentru că și lucrurile acestea se cultivă. În perioada de dinainte de '89, din puținele lucruri de care ne

putem aduce aminte cu plăcere este faptul că școlile organizau excursii, vizite regulate la muzee și în felul acesta am reușit să văd cam toate muzeele din Iași. Am fost la Muzeul Unirii, la Palatul Culturii, la casele memoriale. Apoi, părinții mei au fost cei care nu au ocolit astfel de lucruri atunci când ne petreceam vacanțele prin țară. Totuși, trebuie să recunosc că pasiunea pentru ceea ce reprezintă spațiul muzeal a venit mai târziu, când am „vânat” aceste locuri atât în țară, cât și în străinătate. De fiecare dată când am ajuns într-un loc, primul lucru era să mă informez ce se poate vizita și astfel am acumulat experiență. În astfel de situații, pofta vine mâncând.

Spuneați că mergeați împreună cu familia. Au fost și părinții pasionați de istorie?

Tatăl meu a fost inginer, dar era pasionat de istorie. Îi plăcea să citească orice carte de istorie și a continuat și după ce eu am devenit profesor. A fost unul dintre lectorii mei cei mai fideli și cei mai critici. A continuat până la sfârșitul zilelor să îmi citească lucrările, pentru că el însuși a trăit o parte a istoriei, a fost refugiat politic din nordul Bucovinei în 1944. Familia rămânând acolo, s-a arătat mereu interesat de ceea ce se întâmplă cu românii din afara granițelor.

Vă preocupă în special istoria ecleziastică, statutul clerului de mir, ideologia și simbolurile bizantine. Ați căutat descifrarea simbolurilor?

După terminarea facultății, am devenit atras de istoria bizantină și, în general, de istoria Evului Mediu. Lumea medievală se exprimă prin simboluri, nu este o lume care practică un soi de comunicare directă. Am avut nevoia de a descifra acest metalimbaj, dincolo de realitate, pentru a vedea ce interpretări pot crea de unul singur.

Din anul 2010 sunteți director la Muzeul Universității. Ce fel de vizitatori trec pragul muzeului?

Muzeul este vizitat în cadru organizat, dar pentru mine aici este a doua casă. Surpriza plăcută a fost că nu au venit doar studenții de la Facultatea de Istorie. Poate nu mulți știu de existența acestuia, dar un muzeu, pentru a se impune în mediul academic, are nevoie de timp și de promovare. Studenții au nevoie și ei de adaptare. Atunci când ajung la facultate, se familiarizează abia cu biblioteca sau cantina. Prima dată nu ajungi să cunoști muzeul. Acesta a fost promovat de la bun început prin *bannere*, prin afișaje, anunțuri în presă. Promovarea nu poate fi continuă. Nu suntem o firmă comercială pentru a ne face reclamă, dar avem propriul site, evenimentele sunt popularizate.

Ați deschis de curând expoziția „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securității”. Pe viitor, ce proiecte intenționați să derulați în parteneriat cu Universitatea?

Expoziția poate fi vizitată până pe 4 mai. Sunt alte proiecte pe care le vom face. În toamnă vom realiza o expoziție destinată relațiilor româno-franceze, împreună cu Ambasada Franței la București. Intenționăm, împreună cu Primăria Iași, să facem un proiect legat de diversitatea culturală a orașului. Avem Zilele Muzeului în fiecare an, în care sunt prezentate o serie de comunicări despre viața academică, istoria universității, iar toate sunt reunite într-un volum numit *Historia Universitatis Iassiensis*, care este publicația muzeului și care se află la al treilea volum. Vor veni și elevi în cadrul programului „Școala altfel” din toată Moldova, să viziteze expoziția, vitrinele și arhivele muzeului.

De unde mitul că nu se poate trăi din pasiunea pentru istorie?

Se poate trăi din istorie la fel cum se poate trăi din geografie sau alt domeniu. Multe dintre acestea sunt văduvite în România, mulți fug când aud de istorie. Învățământul are probleme, profesorii sunt prost plătiți, nu beneficiază de resurse. Nu pot decât să constat că la nivel guvernamental există un dezinteres clar de promovare și investiție în acest domeniu. S-a urmărit, în ultimii ani, restrângerea domeniului, a numărului de ore, nu din motive ascunse. Nu este un complot, ci din ignoranță. Oamenii o consideră inutilă, dacă s-a ajuns la clasă să se predea doar o singură oră de istorie pe săptămână și este în discuție să se renunțe și la aceasta. Totuși, sunt convins că, atunci când îți dorești ceva, poți reuși doar prin performanță. Putem face performanță și în istorie, dacă tinerii se vor dedica și vor fi implicați.

Aveți studenți masteranzi care lucrează în cadrul muzeului. Vă regăsiți entuziasmul în aceștia?

Studenții sunt o imagine a modului în care profesorii își fac datoria. Ei vin cu așteptări mari și noi trebuie să le răspundem. Dacă în urmă cu câțiva ani, a fost o oarecare scădere a interesului tinerilor față de acest domeniu, în ultimii trei ani am constatat cu bucurie că interesul pentru istorie a crescut. Mulți dintre studenți vin la universitate cu pasiune, doresc să facă lucruri bune și se implică. Avem în cadrul muzeului studenți practicanți deoarece au inițiativă, doresc să cunoască lucruri și să își diversifice preocupările. Dar depinde de noi, de profesori, să le întreținem. Din păcate, perspectivele sunt destul de vagi, deoarece centrele de cercetare și-au închis porțile, la fel și muzeele, asistăm la o restrângere dramatică a posibilităților de a profesa ulterior. Toate catedrele din învățământul preuniversitar sunt în restrângere, însă entuziasmul există.

Cum s-au schimbat universitățile de-a lungul timpului?

Sunt și asemănări, dar și deosebiri. Asemănările țin mai mult de tradiție, universitatea își revendică originile medievale. Toate elementele solemne ale universității conțin elemente simbolice, de la vestimentație până la formulele rostite. Totuși, universitatea modernă este diferită față de cea medievală. Universitatea medievală era o structură corporatistă, o asociație deschisă studenților și profesorilor cu îndeletniciri intelectuale. Scolastica era cadrul în care se desfășura munca intelectuală. Universitatea modernă este constituită pe baze raționale și a fost concepută pentru formarea indivizilor în anumite domenii. Ea a devenit în timp un spațiu liberal, de dezbateri a ideilor, un spațiu de geneză a conceptelor moderne. A rămas strâns legată de ceea ce avea nevoie societatea. Este foarte greu, însă, de a face o legătură între trecut și prezent și ele depind de modul în care evoluează societatea, cu părțile ei bune și rele.

Se tot vorbește că învățământul românesc trebuie să se schimbe.

Unde credeți că ar trebui să se lucreze?

Eu aș propune ca învățământul superior românesc să analizeze mult mai sistematic ideea de competiție, de concurență. Lucrurile nu sunt bine reglementate în ceea ce privește opțiunea tinerilor de a studia, pentru că, într-o societate competitivă, universitățile sunt în concurență, iar în funcție de performanțele unei universități sunt acordate granturi, finanțări de la buget. Or, performanța aduce performanță. Însă, în România, lucrurile se întâmplă exact invers. Se tinde ca toate universitățile să fie puse pe același plan, să aibă acces în mod egal la resurse, ceea ce practic descurajează total ideea de concurență. Un tânăr este pus în situația de a nu avea opțiuni. Ori studiază la universitatea X dintr-un orașel prăfuit cu profesori improvizați, ori studiază într-un mare centru universitar, este cam același lucru. Or, tocmai lipsa de concurență îi demotivează pe tineri, care, de cele mai multe ori, sunt tentați să aleagă opțiuni externe. Nu este rău pentru ei, dar învățământul românesc este văduvit de resursa esențială. În urmă cu câțiva ani, legea învățământului crea un cadru al competiției, însă așa cum se întâmplă de obicei în România, inițiativele bune nu au viață lungă. În ultima perioadă, trendul este exact invers, în sensul în care se tinde spre egalizare. Dacă învățământul superior nu este performant, nici societatea nu poate progresa.

Ați beneficiat de stagii de cercetare în Polonia, Italia sau Germania.

De ce-ați ales aceste țări?

Am ales aceste țări pentru că am ținut cont de contactele academice pe care le aveam și, mai ales, de posibilitățile de cercetare. Un istoric are

nevoie să ajungă la biblioteci importante. Pot să vă spun orașe care m-au fascinat. Cel mai frumos oraș din Polonia este Cracovia, din punctul meu de vedere. Din Germania, sufletul meu a rămas la Konstanz, un oraș care pe lângă aerul liniștit, provincial, are o personalitate extraordinară. În Italia, alegerile sunt mai dificile pentru că Italia reprezintă un muzeu în aer liber, cu Roma, cea mai frumoasă destinație. Pe lângă aceste țări, m-a fascinat și Grecia, unde am stat o perioadă mai lungă cu o bursă. Apoi, trebuia să văd Constantinopolul. Cred că am fost în toate țările din jurul nostru. Din centrul Europei aș putea spune că cel mai frumos oraș este Praga.

Recent, s-au împlinit 20 de ani de parteneriat între UAIC și Universitatea Konstanz din Germania, unde ați beneficiat de o bursă de cercetare. Care sunt diferențele semnificative între cele două instituții de învățământ superior?

Diferențele sunt mari. Universitatea din Konstanz este o universitate solidă, care face față concurenței. Bugetul este stabil. Universitatea noastră are parte de un mediu diferit. Noi acționăm sub semnul provizoratului, niciodată nu vom ști care este alocația bugetară, până unde putem merge într-un domeniu de activitate. Este benefic acest parteneriat, dar, din păcate, doar pentru studenții noștri. Atunci când am fost la Konstanz, în 2006, cei de acolo m-au întrebat de ce acest parteneriat funcționează într-o singură direcție. Vin foarte mulți profesori și studenți de la Iași și în sens invers lucrurile nu se petrec la fel. Studenții găsesc un mediu prietenos, au acces la resurse importante, laboratoare de cercetare, biblioteci, dar la noi posibilitățile sunt restrânse. Nu ține de incapacitatea noastră infrastructurală, pentru că mulți dintre cercetătorii noștri performează când merg în afară, dar aici nu există interesul de a fi atractivi și pentru exterior. Vin doar profesori care au interes să studieze o anumită problemă a istoriei românilor. De exemplu, luni va veni un profesor de la o universitate din Germania, tot parteneră, Universitatea Guttenberg din Mainz, prof. Hans-Christian Maner, care va ține o conferință și va primi o distincție din partea Academiei Române. Însă, în general, universitatea noastră nu este atât de atractivă pentru cei străini, aceasta este realitatea.

(www.cuzanet.ro, 11 aprilie 2014, de Alexandra Obreja)

Bogdan-Petru Maleon, noul director al Bibliotecii Centrale Universitare „Mihai Eminescu”

Conf. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon, cadru didactic la Facultatea de Istorie de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) și directorul Muzeului Universității UAIC, a fost numit director interimar al Bibliotecii Centrale Universitare „Mihai Eminescu” din Iași (BCU).

Acesta a precizat că în perioada în care va fi la conducerea bibliotecii își propune să continue procesul de digitalizare și modernizare a instituției început anterior. „Din perspectiva acestei realități consider că se impun schimbări minore în ceea ce privește activitățile curente, principala miză fiind reprezentată de continuarea modernizării bibliotecii, astfel încât să răspundă nevoilor tot mai sofisticate ale cititorilor contemporani. Am convenit să ne focalizăm atenția asupra conceperii și implementării unui amplu program de digitalizare a publicațiilor. Astfel, beneficiarii vor putea consulta lucrările într-o manieră mult simplificată”, a precizat conf. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon, directorul BCU.

Acesta a adăugat că principalele probleme pe care trebuie să le depășească în prezent biblioteca țin de deficitul de personal și de supraaglomerarea spațiilor de depozitare. În acest sens, directorul a precizat că se caută soluții pentru găsirea unui nou spațiu în care să funcționeze Biblioteca Facultății de Filosofie și Științe Social-Politice, dar se încearcă și identificarea posibilității scoaterii unor noi posturi la concurs. „În acest moment Biblioteca funcționează în condiții optime grație profesionalismului și comportamentului responsabil de care dă dovadă personalul, însă în viitor aceste probleme structurale riscă să fragmenteze sau, mai grav, să blocheze unele activități curente”, a adăugat conf. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon.

Propunerea pentru numirea în funcție a noului director al BCU a fost trimisă de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” către Ministerul Educației și Cercetării Științifice la scurt timp după ce fostul director, prof. univ. dr. Gheorghe Teodorescu, a fost condamnat definitiv la doi ani de închisoare cu executare în dosarul „Mită la PSD”. Propunerea UAIC a fost acceptată de către conducerea ministerului, iar conf. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon a fost numit în funcție pe 16 aprilie prin ordin de ministru.

(Opinia studentescă, 3 mai 2015, de Ana-Maria Bucur)

Interviu

Bogdan Maleon: „Preferințele omului actual sunt tot mai diverse, iar bibliotecile publice se văd obligate să respecte trendul dominant”

Bogdan-Petru Maleon este profesor universitar la Facultatea de Istorie de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, doctor în Istorie cu o lucrare ce a fost considerată cea mai valoroasă teză de doctorat susținută în 2006, în domeniul „Istorie”, iar din 2010 este directorul Muzeului Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. De asemenea, anul 2015 l-a așteptat cu o nouă funcție de conducere, cea de director al celei mai vechi biblioteci universitare din România, Biblioteca Centrală Universitară (BCU) „Mihai Eminescu” din Iași. În această calitate, prof. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon a acceptat să ne vorbească despre utilitatea bibliotecii și despre interesul cititorului pentru lectură.

Mai există azi apetit pentru carte?

Vă răspund la această întrebare pornind de la constatarea banală potrivit căreia nevoia de cunoaștere este o caracteristică firească a ființei umane. Dacă privim oferta editorială contemporană, putem spune însă că asistăm la o adevărată expansiune necontrolată, în cadrul căreia multe texte tipărite nu rezistă la o minimă analiză calitativă. Acest lucru este oarecum firesc, întrucât preferințele omului actual sunt tot mai diverse, iar bibliotecile publice se văd obligate să respecte trendul dominant. În același timp, principala noastră provocare, în calitate de instituție academică, este să orientăm interesul cititorilor spre acele lecturi esențiale, care dețin în principal o vocație formativă.

Ce fond de carte are acum Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” Iași și care sunt modalitățile de achiziție?

Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” Iași deține peste 2.500.000 de volume, atât în sediul central, cât și în cele 13 biblioteci filiale, reprezentând colecții de carte, periodice (reviste, ziare, calendare, almanahuri), standarde, preimprimare, afișe etc. Principala modalitate de creștere a colecțiilor este asigurată prin Legea Depozitului Legal, la care se adaugă achizițiile realizate prin cumpărare și donațiile.

Care sunt cele mai valoroase colecții ale BCU?

Colecțiile speciale teaurizate de Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” Iași conțin peste 100.000 de documente: manuscrise,

carte veche străină, carte veche românească, atlase, albume, hărți, stampe, piese de arhivă, partituri muzicale.

Cum vedeți relația carte – lectură electronică?

Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” Iași a realizat un mare efort de adaptare la rigorile lecturii actuale prin achiziția de resurse electronice de informare științifică destinate învățământului și cercetării. În acest sens, vă informez că suntem membru fondator al Asociației Universităților, Institutelor de Cercetare-Dezvoltare și Bibliotecilor Centrale Universitare din România – ANELIS PLUS.

Ce face biblioteca pentru a rămâne competitivă în fața calculatoarelor și a televizoarelor?

Infrastructura modernă, de factură electronică, nu subminează rolul tradițional al bibliotecii. Dimpotrivă, urmărim să transpunem în format electronic cele mai valoroase colecții, astfel încât cititorii să le poată accesa într-o manieră facilă. În același timp, digitalizarea va asigura prezervarea documentelor, astfel încât acestea să poată rămâne piese nealterate ale patrimoniului național.

Spuneți-mi câteva cuvinte prin care putem motiva oamenii să citească mai mult.

Cunoaștere, performanță, diversitate, toleranță.

Ce fel de cărți se citesc mai mult?

Statisticile nu au o relevanță deosebită din perspectiva valorii intrinseci a actului de lectură. Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” Iași nu operează cu astfel de instrumente, având în vedere faptul că fiecare domeniu de cunoaștere și-a stabilit în timp propriile ierarhii. Pot spune doar că cititorii noștri preferă lucrările definitorii pentru fiecare domeniu de interes. Există și un versant al lecturii facile, care poate fi asociat cărții de divertisment, însă, având în vedere specificul bibliotecii noastre, ponderea acestui segment este mult inferioară prin raportare la lucrările cu caracter științific.

Să presupunem că ați scrie o carte despre activitatea dumneavoastră, ce titlu i-ați pune?

Vă rog să îmi îngăduiți câteva decenii de reflecție.

(www.cuzanet.ro, 19 ianuarie 2016, de Alexandra Bozianu)

Lectură fără limită de timp la BCU

Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” (BCU) din Iași are în plan operarea unor serii de modificări la programul și organizarea activităților acesteia, cea mai importantă fiind posibilitatea amenajării unei săli de lectură care va fi deschisă non-stop, inclusiv noaptea.

Conducerea BCU a precizat că a luat această decizie în urma propunerilor venite dinspre comunitățile academice din Iași și în urma nevoii pe care au atârnat studenții, cât și cercetătorii. „Pornind de la sugestiile cititorilor noștri am hotărât să deschidem o sală de lectură cu program neîntrerupt și, de asemenea, să amenajăm cabinete individuale de studiu pe care să le închiriem la tarife modice. Considerăm că doar prin îmbunătățirea și diversificarea serviciilor noastre putem să fidelizăm cititorii actuali, creând totodată premisele pentru atragerea unor noi utilizatori”, a declarat prof. univ. dr. Bogdan-Petru Maleon, directorul BCU Iași.

Totodată, conducerea bibliotecii a precizat că lucrările la Corpul B, secția Bibliotecii de Filosofie, unde a fost o problemă cu o bucată de tavan care s-a surpat și a necesitat lucrări de consolidare, s-au executat deja o serie de lucrări de renovare și că aceasta va fi redată în curând cititorilor. „Lucrările de la Biblioteca de Filosofie au fost realizate în proporție de 50%. Investiția aparține Primăriei Municipiului Iași, instituția deținătoare a spațiului, care și-a asumat acest proiect”, a mai specificat directorul BCU Iași.

(Opinia studențească, 25 ianuarie 2016, de Cătălin Hopulele)

© 2019 by the authors; licensee Editura Universității Al. I. Cuza din Iași. This article is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons by Attribution (CC-BY) license (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).